

«Як українці знайомляться» -

Однією з основних потреб людини є потреба в спілкуванні. Люди спілкуються один з одним протягом життя і навіть не замислюються про мотиви і причини цього спілкування. З ранніх років діти спілкуються з однолітками і вчителями в школі, важливе також і спілкування з батьками. Але з плином років кожна людина все гостріше відчуває свою індивідуальність і необхідність шукати знайомих за інтересами, якщо в її оточенні людей з такими ж інтересами немає. Для цього особа знайомиться з багатьма іншими, використовуючи різні засоби та способи для знайомства.

Найбільш поширеним способом для знайомства є відвідування нових компаній людей. Якщо у особи є знайомий, який в той же час спілкується з кимось ще, цілком можна познайомитися з компанією його друзів і навіть доповнити її, ймовірність знаходження там людини з такими ж інтересами досить висока. Також можна відвідувати разом з друзями різні місця або заходи. Це не обов'язково мають бути якісь розважальні заходи, адже якщо людина, наприклад, любить читати, знайомство з кимось у бібліотеці може стати для неї значно більш цікавим.

Поширеним і досить популярним засобом для знайомства є Інтернет. Існує багато соціальних мереж і тематичних Інтернет-сайтів, де кожен зможе знайти когось цікавого особисто для себе. Такий спосіб знайомства досить зручний, адже при ньому люди взаємодіють насамперед на інтелектуальному рівні, перебуваючи в комфортних умовах власної оселі.

Якщо міркувати саме про українців і національні особливості знайомств, варто сказати, що представники нашого народу в цьому відношенні не надто відрізняються від представників інших народів, але все ж мають деякі особливості. Перш за все, необхідно відзначити, що для українців дуже важлива власна сім'я та її традиції. Тому багато українських родин не лише підтримують між собою теплі відносини, а й товаришують та регулярно зустрічаються. Тому діти, які підростають в цих сім'ях, теж багато спілкуються між собою, створюючи для себе спільні інтереси протягом дорослішання, тим самим зміцнюючи дружбу і забезпечуючи її довгу тривалість. Також для України характерна внутрішня міграція, коли молоді люди часто переїжджають на навчання у великі міста і залишаються там жити. Подорослішавши, вони сумують за рідними місцями, а тому в першу чергу знайомляться з такими ж людьми, які переїхали з їхніх рідних місць у велике місто.

<http://ukrtvoru.info/yak-ukrajintsi-znajomlyatsya/>

«Як українці знайомляться» - публіцистичний твір

Українці – нація доброзичлива та дружелюбна. Українці люблять знайомитися, спілкуватися з різними людьми, з представниками різних народів та культур. Наші люди дуже жадібні до знань, нових вражень та нової інформації.

Зараз для знайомства не потрібно майже нічого. Можна познайомитися в Інтернеті, всього лиш написавши людині «Привіт! Чи можна познайомитися з тобою?». Або зробити те саме на сайті знайомств, де люди вже спеціально вивісили свої анкети для знайомства.

Українці добре знайомляться на зупинках транспорту, на базарі, в коридорах різних громадських закладів. Для цього варто лише розговоритися, розпитати один одного. Хтось просто посміхнувся до іншого і на цьому зав'язалося їхнє знайомство. А, можливо, дружба на довгі роки чи добре ділове знайомство. Часто так просто знайомляться майбутні подружжя, які потім закохуються один в одного.

Традиційно в Україні люди знайомилися вільно, без якихось заборон чи великих церемоній. Наприклад, для української культури не властиво було батькам забороняти дівчатам знайомитися з хлопцями. Дівчат ніколи не примушували мовчати в присутності хлопців, «набирати в рота води».

Молодь могла вільно зустрічатися на вечорницях, на «досвітках», розмовляти та задавати прямі питання. Найчастіше знайомство починалося зі щирих питань: «А чий ти? А хто твої батьки? А з якого ти села?». Якщо ж люди попадалися один одному сором'язливі, то розпитували спершу про нового знайомого своїх старих друзів. Така традиція збереглася і дотепер.

Я наведу літературний приклад. У повісті «Маруся» Квітки-Основ'яненка знайомляться майбутні закохані Маруся та Василь. Вони знайомляться під час гри. Ще не дізнавшись, хто є хто, хто якого соціального статусу, вони вже зближуються. Гра єднає їх, робить майже рідними.

Оригінал <http://ycilka.net/tvir.php?id=950#ixzz4LNFqB27B>

Тепер не знайомляться на вулиці чи на дискотеці. Навіщо? Адже є Facebook

У віртуал перебралася: Вероніка Кіфічак

Facebook та кава.

Так починається мій день. Та що там мій? 500 млн. людей (зафіксована така кількість активних користувачів) з усього світу, розплющивши очі, вриваються до цієї соціальної мережі. 230 млн. користувачів юзають (*англ. use – «користуватися»*) її з мобільного телефону.

1 020 320 українців (за останньою статистикою) тільки-но намацали спросоння свій iPhone або увімкнули ноутбук і пальці автоматично починають друкувати заповітну адресу www.facebook.com або роблять один дотик у «вибраному». Вони дійсно поспішають туди. Це звичка, як куріння. Я роблю це одночасно – курю цигарку і читаю свою френд-стрічку (*англ. friendlist – «стрічка друзів»*). Два-в-одному. Два задоволення.

Facebook – це світ спілкування. Це в середньому щомісяця 3 млрд. фотографій, що завантажують та 5 млрд. розшарювань (*англ. share - «поділитися»*) контенту (відео, аудіозаписи, ігри тощо). Це 60 млн. нових статусів щодня. І все це такі дрібниці у порівнянні з тим, що ти в курсі усього: скільки дітей в твого товариша, з яким ти ділив парту; де зараз твоє перше кохання; коли народить та, що відбила в тебе хлопця і що з'їв на сніданок твій начальник.

Та це лише верхівка уявного айсберга. Насправді, ця соціальна мережа перевернула нашу свідомість, розірвала шаблони та змінила спосіб існування. ФБ здатна поєднувати долі та влаштувати особисте життя. Ми просто на стільки звикли вже ТАК жити, що зовсім забули як просиналися раніше.

Всі історії та люди справжні.

Знайомство

Влітку тут спекотно. І не лише тому, що температура заскалює, а море тепле, як молоко, а тому, що сюди приїжджають знайомитись й крутити курортні романи. Одеса. Сонце, гарячий пісок і найгарячіші хлопці.

«Так було, скільки себе пам'ятаю, - розповідає одеситка Катерина Петрівна, що працює кухарем в пляжному кафе. – Хлопці замовляли пиво й креветки і чекали на засмаглих красунь. Іноді знайомство переростало у шлюб, або просто в хорошу дружбу. Тут, до речі, познайомились мої батьки на дискотеці, що на набережній. А зараз що? Сидять зі своїми телефонами, дивляться фото дівок, пишуть повідомлення й голосно регочуть. І що ви думаєте? Ці дівчата приходять до них. Справді. Не розумію цього й ніколи вже не зрозумію. Зараз інші часи, що не кажіть. Мій онук взагалі від комп'ютера не відходить. Ночами сидить. Каже, що хоче одружитися. А як він це зробить, якщо нікуди не ходить та ще й з його єврейським щастям? Де він там її знайде, ту наречену? Вибачте, але це, як кажуть у нас в Одесі, гармидер якийсь».

Катерина Петрівна ще не завела екаунт у соцмережі, тому дечого в житті ще не розуміє, але рано чи пізно вона приєднається, як не до Фейсбуку, так до Однокласників і ще проситиме внука заливати фотки із свого ювілею.

До речі, зараз вже не модно питати номер телефону чи адресу. Один хлопець, підійшовши до мене запитав, який в мене нік в соціальній мережі. Ось так він увірвався в моє життя. І хлопець. І Facebook.

Весілля

«Я найщасливіша в світі! Долетіла нормально, тут спека і я нічого не розумію, але він поруч і все добре», - кричала мені в слухавку Тетяна, бо зв'язок не дешевий і треба якнайшвидше все розповісти. Зараз вона в Барселоні, обговорює деталі іспанського весілля з Енріке, який знайшов її одного дня на ФБ і життя пішло шкереберть.

А починалося все прозаїчно, як у кожній третій чи четвертій. Це банальна історія, яка закінчилася хеппі ендом. П'ять років тому скромна брюнетка приїхала з провінції до Києва. Шукати роботу та щастя. Винайняла квартиру малесеньку, працевлаштувалася і кожного дня ходила на роботу. Холодильник порожній, зате нова сукня та дорога косметика. Вихідні проводила у нічних клубах, де пила коктейлі та шукала принца. Але його не було. Ані на білому «Мерседесі», ані на білому «Москвичі», ані на білому коні. В клубах тусували лише ті, хто хотів подружку на одну-дві-три ночі. Добре, на тиждень чи місяць. Стосунки без обов'язків. Так, був секс, але не було кохання.

«Я втомилася, мене вже всі там знають. Офіціанти дивляться, як на повію», - жалілася Таня на кухні, ковтаючи сльози. – «Маячня. Може, мені пороблено?». І вирішила взяти перерву. Нікого не шукати, ні з ким не знайомитись. Життя йшло за інерцією. Обмежила шопінг речей і купила тістечка. Заїдала горе. **Сиділа за компом, заходила в соціальну мережу.** Традиційно. На фотографіях її вже давно заміжні однокласниці. Діти, пелюшки...

І тут вона побачила його. На якійсь зі спільних фото одного з друзів у ФБ. Антон. Блондин. Хороший хлопець, «не такий як всі». Працював на птахофабриці під Києвом. Переписувалися з тиждень і вирішили зустрітись. Замість квітів він приніс яйця й курятину. «Оригінальний», - говорила вона. Закохалася. Втратила голову. А він не квапився. Ані жити з нею, ані одружуватися, ані заводити родину. Приносив свіжу курку, ночував й йшов на роботу. Пройшов рік і вона, сидячі на тій же кухні, так само казала, що «пороблено» й вранці попросила його не повертатися. Від курятини нудило, а від нього залишилось декілька сотень найніжніших меседжів у приваті ФБ. "Епik фейл". Рядок в моніторі. Літери, що склалися в найніжніші слова і все виявилось фантазією.

«Я взяла себе в руки і вирішила знайти його, МОГО, єдиного. **Я забила на все і пішла на професійну фотосесію. В інтернеті я – це моя фотокартка,** - розповідала Тетяна через пару тижнів. – Виклала їх у ФБ і поставила статус, що я в активному пошуку хлопця. Я передивлялася тисячі анкет з усього світу. Я знайшла нареченого для подруги. Купу товаришів і спів-бесідників. В халаті й капцях сиділа і переписувалась з сотнями чоловіків. Але його, SAME ТОГО не було. А потім одного ранку мені прийшло повідомлення – Buenos días. Думала, що помилилися адресою.

Тетяна знайшла своє щастя у Фейсбуці. Але свій акаунт публікувати відмовилася

Перекладачем он-лайн скористувалась і відповіла, мовляв, не за адресою. Але він наполегливо писав і приїхав через два місяці. Звісно, надягла найкращу сукню і зробила мейк-ап. Ну а далі все сталося як я хотіла, - хвалилася вона перед подругами за кавою. – Цей рудий Цукерберг знав, що робив. Купідон! Хай йому грець!»

Вона б ніколи не зустріла свого Енріке в клубі чи в бібліотеці. Так, доля -але знайшла її саме в ФБ. До речі, цікаво, що економія грошей на коктейлях і сукнях була фантастичною! І вона купила собі MacBook, на якому через місяць покаже нам фотографії з весілля.

Ні, Facebook не панацея від самотності. Але часто спілкування переростає в серйозні стосунки. На правду.

Розлучення

Де шипи — там і троянди. Там де кохання, там і зрада. Ми б ніколи цього не дізналися, якщо б не ФБ. Цю історію я прочитала в ЖЖ (живий журнал — он-лайн щоденник) дівчини з Росії. Олена знімала житло і працювала у великому офісі. З ним познайомилась у ФБ. Дістав до самого серця своїми повідомленнями. Вірші писав. Для неї. Єдиної. Почали зустрічатися. Одружилися. Обіцяв гори звернути, весь світ до ніг покласти. **Та одного разу просто забув вийти зі свого екаунта ФБ на її комп'ютері.** Вона прочитала все.

Як писав всім одне й те саме перше повідомлення з віршами. Як зустрічався з усіма на одній й тій самій станції метро. Як купував гербери. Як водив їх до її квартири, поки була у відрядженнях і як спав з ними на спільному ліжку. Не витримала. Подзвонила йому, а у відповідь почула, що це все неправда. Що не може такого бути. Брехав до останньої краплі. Та й досі не зізнався. «Це так боляче. Краще би ніколи не знала, жила собі у своїх ілюзіях. І нехай би так і було. Брехав, а я сліпа», - напише згодом вона в своєму щоденнику в день розлучення.

Психологи стверджують, що кожний чоловік веде подвійне життя. Іноді, саме тим «другим» життям і є соціальна мережа. Листуються з дівчатами. Такі романтичні. Безпосередні. Хлопчики на велосипедах з букетом польових квітів. Створюють образ і вірять йому. І необов'язкова фізична зрада. Обов'язковим є лише гра. А у що вона перетвориться, залежить від людини. Від реальної людини, а не від рядка в моніторі.

Замість P.S.

Вечір. Кава. Facebook.

Ти вже у секті. Просто натиснути “вихід” і забути — не вийде. Не виключаю, що за декілька років, я увійду в душевне приміщення, де буде сидіти з десятків молодих людей й тремтячими руками друкуватимуть щось на своїх пошарпаних iPhoneх. Я сяду на стілець і скажу: «Доброго дня! Я Вероніка і я Facebook-залежна...» А вони у відповідь мені в один голос: «При-віт, Ве-ро-ні-ко...»

http://texty.org.ua/pg/article/editorial/read/29682/Teper_ne_znajomlatsa_na_vulyci_chy_na